

VOINȚA POPORULUI

On. „Palatul Cultural” pentru Bibliotecă
Arad

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 Lei.
Pe jumătate an 50 Lei.
Pe trei luni 25 Lei.

ZIAR DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ.

APARE ÎN FIECARE DUMINECĂ SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Arad,
Strada Vicențiu Babeș Numărul 6

Străini în țara noastră

Minoritățile din România își apără cu ultima energie, pozițiile, în care au fost lăsate de stăpânirea ungurească.

Ținta lor e: de-a ne ține pe noi Români, în afară, departe de industrie și comerț... departe de ban, departe de bună stare. Pentru asta fac totul, riscă totul, cumpără totul.

România-Mare a găsit în Ardeal o țărâșime românească, în majoritatea ei, săracă, ținută de politica de stat ungară, în întunec și 'n neputința de progres economic. De cealaltă parte erau: marii latifundiați unguri, marii proprietari evrei, sași, șvabi etc., cu toate privilegiile posibile; apoi orașele străine, în care Români pătrundeau extrem de greu.

Acum drumul dezvoltării românești pare a fi liber și totuși nu e.

Noi, Români, intrăm în luptă asta, săraci, cum ne-a osândit regimul unguresc să fim. Orice încercare a noastră se isbește pretutindeni, în veacuri de comerț și industrie minoritară, care luptă din răspuțuri să ne țină pe loc, în omoritoare carantină, departe de orașele care vreau să rămână ce-au fost.

Spre această luptă economică trebuie să se îndrepte toată atențiunea noastră.

Numai atunci când vom câștiga această biruință economică vom fi, de fapt, stăpâni Ardealului.

Și lupta aceasta economică e cu mult mai grea decât și-o închipue multă lume la noi!

Cum se poartă Franța cu trădătorii. Din Paris se vestește:

Camera de punere sub acuzare a respins cererea de punere în libertate provizorie a lui Goldski, condamnat în timpul războiului la 8 ani de muncă silnică implicat fiind în afacerea ziarului „Bonnet rouge” care era vândut Nemților.

La noi trădătorii de țară se plimbă liberi și trăiesc din belșug.

Când va veni oare ceasul să le înălțăm spânzuratorile la care nu se mai așteaptă?

Spicuri din doctrina națională fascistă din România.

1.

Într-o țară unde majoritatea bogățiilor ei sunt înstrăinate, într-o țară unde marea majoritate a populației este sclava unei mâini de capitaliști, străini, într-o țară, în fine unde aproape toate mijloacele de producție se află în posesia acestora, se impune să admitem din capul locului, că naționalismul fascist în România trebuie să fie anti-capitalist.

Imbrățișăm în cadrul nostru de activitate și socializmul și umanitarismul, raportat însă la poporul nostru, fiindcă cel mai înalt umanitarism este acela, nu de a mângâia cu gândul idealuri abstracte de fericire universală, ci de a te ocupa de dreptul de nevoile aproapelui tău. Ori aproapele nostru cel mai apropiat este Românul. A lupta pentru a-i crea o viață mai bună, înseamnă a-i face umanitarism adevărat. Binele întregului Univers noi nu-l putem înfăptui. Binele micului Univers românesc îl putem realiza și aici e o operă reală și românească, mai presus de toate de înfăptuit. S'au dat și se dau și astăzi de oameni de rea credință false definiții a Naționalismului. Ori, adevăratul Naționalism, constă în iubirea pentru masele indigene ale țării, mase care formează națiunea și cea mai curată formă naționalistă de iubire a poporului, consistă în a-l ajuta să se ridice materialmente și moralmente. Acesta e Fascismul. Iată deci că doctrina noastră profesând idei de dreptate socială înaintate și luptând pentru buna stare a Românilor, are un aspect și social și umanitar mai larg și mai concret ca toate doctrinele social-revoluționare și internaționaliste.

Internaționalistii cari preconizează fericirea universală, sunt și falși și de rea credință. Dacă vor binele social cu adevărat, firesc și drept ar fi să începă prin a-l înfăptui la ei acasă și în cadrul nației căreia aparțin, altminteri ce folosesc muncitorilor români vagile teorii asupra unei alcătuiri sociale universale, utopice și irealizabile.

Universul este atât de larg, atât de vast și locuit de atâtea seminții

deosebite ca limbă, ca moravuri ca temperament și ca fel de viață, încât s'ar putea spune fără greș că internaționalismul este un miraj fără fundament și fără viață.

Dacă ar fi să ne clasificăm doctrinar, Fasciștii Români suntem în fond Socialiști naționaliști. Ne deosebim de socialiștii ceilalți în primul rând pe chestiunea Străinului pe care noi nu-l admitem în gospodăria noastră sub nici o formă, apoi prin faptul că socialismul nostru e un socialism rațional purificat de utopii menite a turbura doar mințile muncitorilor. Admitem deci o bună parte din dezideratele pozitive ale Socialismului primar, chiar dintre cele mai extremiste, dar

voin ca prefacerea socială să folosească exclusiv masele Românești nu și veneticiilor care ne-au invadat de pretutindeni și care nu se simt legați prin nimic de țara și poporul nostru. Vrem deci întregul folos al unei eventuale schimbări a Societății de astăzi pentru Români și numai pentru Români în înțelesul etnic al cuvântului.

Spre deosebire de socialiștii nu vrem prefaceri în folosul unei bande de aventurieri străini, cum s'a întâmplat în Rusia și mai târziu în Ungaria.

Acestea spuse, să vedem unde este răul și cari ne sunt adversarii?

Nu putem avea răspunsul fără a dubla această întrebare cu o alta.

Cari sunt aceia cari se opun în țară această la luminarea și buna stare a poporului român? În primul rând vin capitaliștii ludeo-Levanțini și imediat după ei ca unelte și asociați ai lor o parte din politicianii și marea birocrație a acestei țări. Ei au tot interesul ca poporul să rămână în întuneric pentru a-l putea mai lesne guverna, minți și spolia. Iată de ce noi combatem în bloc pe toți aceștia cu ultima înverșunare. În lupta socială greșit ni se dă locul extremei drepte, deși în fond și în fapt, noi suntem extremiști din stânga.

Că Fascismul (recte naționalismul integral) nu profesează pretutindeni

aceiaș doctrină, este foarte adevărat. Mai maleabil ca Socialismul, Fascismul îmbracă în fiecare țară haină specifică nevoilor și năzuințelor acelei țări.

Acolo unde masele sociale sunt înstărite cum și bogățiile țării se află în mâinile naționaliilor, „Fascismul” este gardianul ordinii împotriva turburărilor dinăuntru și din afară. (Belgia, Japonia, Franța, Italia, Olanda, etc.)

Acolo unde motive de ordin etnic desbină țara (regionalism) Fascismul este un element puternic pentru cimentarea forțelor națiunii (Spania, Serbia, Cehoslovacia). Acolo unde străinii caută să acapareze puterea politică sau alte cauze interne, dăunează dezvoltării țării, Fascismul are un caracter pur politic (vezi Fascismul german). Tot Fascism de ordin politic este cel din Turcia, Egipt, Grecia și Bulgaria. În România, Polonia, Letonia, Finlanda, Brazilia, Argentina și China, Fascismul este în prima linie anti-capitalist, fiindcă izvoarele de producție ale acestor țări sunt amenințate.

Poate că nici într-o țară, având organizații fasciste și stări care le-a provocat războiul, situația nu este așa de gravă ca în România. Aci Fascismul este nevoit să lupte și contra capitalului și contra Regionalismului și contra Streinilor și contra Birocrației. Dacă lupta aceasta face onoare „Fascismului Român”, ea nu este ușoară. Adversarii sunt mulți și puternici. Asta nu înseamnă că nu pot fi doborâți. Dar este un indiciu că lupta va fi grea și extrem de înverșunată. Va trebui organizată în mare, așa ca să participe la ea, quasi totalitatea forțelor românești, care-și vor fi dat seama într-o zi că de victoria noastră atarnă mântuirea sau perzarea neamului nostru. Unii cred că pasivitatea încă e o armă. Credem că este moarte curată. De altfel astăzi nu există român conștient care să nu-și dea seama de rostul luptei noastre. Nu se poate să-și pună întrebarea care ne-am pus-o noi, fără să nu ne dea dreptate.

În definitiv, pentru ce am făcut războiul? La ce bun atâtea jertfe, dacă o mână de politicieni lasă să se distrugă roadele și mai ales esențialul său: Pacea! Or pacea noi n'am mai

Despre țara și poporul nostru

de M. S. Regina Maria.

Cei mai singurateci locuitori ai României sunt ciobanii, mai singuratici și decât călugării în chiliile lor, căci călugării se strâng mai mulți la un loc pe când ciobanii petrec luni întregi singuri numai cu câinii lor pe pustii vârfuri de munte.

Adesea rătăcind călare pe culmi, am dat de acești paznici tăcuți, sprijiniți pe bățele lor, așa de liniștiți de ar fi putut să fie chipuri cioplite în piatră.

Marea boltă albastră era a lor, și minunata vedere asupra zărilor fără de margini; ai lor nori schimbători plutind uneori peste capetele lor, alte ori ridicându-se ca un abur din prăpăștiile dela picioarele lor; ale lor erau și tăcerea și apusurile, răsăritul și floricelele de munte cu minunatele lor culori. Dar tot a lor era și furtuna, și ploaia, și zilele de nepătrunsă ceață; a lor era singurătatea fără cuvinte, nemângâiată de glas omenesc.

Acești singuratici locuitori ai muntelui ajung aproape de o coloare cu

stâncile și cu pământul de care sunt încunjurați.

Poartă mantii enorme, făcute din pieile oilor turmei, căzute pe cale. Aceste vestimente buhoase le dau o înfățișare sălbatecă, ce nu seamănă cu nimic din ce-am văzut vre-odată; și băieții poartă aceste curioase vestimente, care-i acopere de sus până jos, ferindu-i de ploale și de vânt și chiar de prea arzătoarele raze ale soarelui. Singurii lor adăpost sunt bordeiele, pe jumătate supț pământ, ale căror acoperișuri sunt făcute din brazde, așa încât la o distanță mică abia de le poți deosebi. Aici, în tovarășia dulăilor lor, ei petrec lungile luni de vară, până ce frigul toamnei îi trimite pe dâșii și turmele lor înapoi la câmp.

Sunt fâpturi cu aspre căutături acești ciobani, aproape tot așa de nepieptănați ca și dulăii lor. Singurătatea pare să le fi pătruns în ochii, cari te privesc fără dragoste, ca și cum ei ar fi pierdut obiceiul de a-i opri asupra feței oamenilor.

Grea primejdie pentru drumeți sunt acești dulăi sălbatici, și adesea stăpânii lor se uită la năvala ce dau

nenorocitului călător, fără să miște un deget întru apărarea lui.

De sigur, că adesea un suflet de preț se poate găsi între acești străjeri ai muntelui înalt. El va povesti atunci lucruri vrednice de auzit, căci natura va fi fost învățătoarea lui, glisurile sălbătăciunilor vor fi intrat în inima lui.

Mai prietenos ceva e păstorul care își mână turma pe pășuni mai verzi.

Nu e atât de singuratic; chiar când nu trăiește cu un tovarăș, el primește vizitele trecătorilor; expresia lui e mai puțin posomorâtă, ochii mai puțin aspri, și cântecele ce cântă din fluer au o notă mai dulce.

Aici jocul e înlăturat, dar atitudinea ciobanului e pretutindeni aceeași: ori pe vârfuri pustii de munte, ori pe grase pășuni lângă limpede râu, ori pe arzătoarele șesuri ale Dobrogei, unde cale de mai multe poste împrejur nu se vede nici un copac, ciobanul stă uneori ceasuri întregi, cu amândouă mâinile sub bărbie, răzimat în băta. Nu ține seamă de vreme, se uită tîntă înaintea lui, și ceasurile trec încet peste capul lui.

Prețul unui exemplar 2 Lei.

simțit din 1919. Devenită de atunci țara noastră, teatrul unei invazii fără precedent în istorie, n'a mai putut gusta din binefacerile Păcii interne. Ea și-a pierdut de atunci, liniștea și armonia sa dinăuntru.

Și ceiace e mai rău a început de atunci să-și piardă și o bună parte din averea sa națională. Dar să lăsăm cifrele să vorbească:

In toamna an. 1918 au intrat prin toate granițele României 116600 streini
In anul 1919 au intrat prin toate granițele României . . . 243460 streini
In anul 1920 au intrat prin toate granițele României . . . 390339 streini
In anul 1921 au intrat prin toate granițele României . . . 665060 streini
In anul 1922 au intrat prin toate granițele României . . . 418750 streini
In 1923 (Primele 6 luni) prin toata granițele României . . . 210130 streini
Total 2044:30 streini

97 la sută din acești străini sunt instalați în orașe unde ocupă un total de 404 mii apartamente, de aci criza și lipsa de locuințe precum și scumpetea mereu crescândă a vieții. Contrar de cum s'ar crede majoritatea

celor care ne invadează sunt foarte bine pregătiți pentru a ne subjugă și nu niște naufragiați cum s'ar crede, fără capital și experiență. Până la 1 lunie 1923, 320 mii din acești străini se aflau stabiliți în București unde ocupau 80.000 de apartamente. Din aceștia 83 mii n'aveau ocupații precise, aproximativ 22 mii erau muncitori și tehnicieni, iar restul de 215000 profesază comerțul pe picior adică specula de efecte și mărfuri. Unii din aceștia au format Societăți cu nume Românesc și au acaparat sub aceasta formă un număr considerabil de fabrici, mori, mine, păduri și imobile urbane. Cu acestea din urmă se petrece un fenomen ciudat, în unele orașe mai încercate de invazie, cum sunt Bucureștiul, Clujul, Galați, Brăila, etc. unde populația românească a fost și este metodic refuzată dela centru spre periferie. Cu vremea desigur în toate aglomerațiile urbane, dacă se continuă înalțate cu invazia, Românilor nu le vor mai rămâne decât să populeze suburbiile orașelor. (Va urma.)

Emigrarea Ardelenilor în America.

— Agentul unei companii streine instigă pe Români la emigrare. — Patru mii de Evrei introduși din Ucraina.

Ardealul a dat în ultimele decenii un procent considerabil de emigranți pentru America. Cea mai marea parte dintre emigranții ardeleni s'au reintors iarăși în țară și numărul celor „americanizați” e destul de neînsemnat în raport cu numărul total. Războiul a prins în America un număr mare de Ardeleni; cari astfel au tras două foloase: Mai întâiu au scăpat de războiu și al doilea au putut strânge capitaluri însemnate în dolari cari schimbăți în lei au dat în total, sume aproape fantastice.

Imbogațiți!

După terminarea războiului cei mai mulți s'au retras în patrie. Economii schimbate în lei, i-au făcut dintr'odată oameni bogați.

Încrezuți în capitalurile lor, care arare ori atingeau milionul, ei au început să cumpere case și pământ plătind prețuri mari.

Astfel au ridicat valoarea propriețiilor imobiliare dela țară într'o măsură, care nu mai corespundea situației reale.

Unii din ei s'au pus serios pe muncă gospodărească, cei mai mulți însă s'au datat unui trai bun, chiar luxos. Aceștia și-au epuizat capitalurile, care li se păreau inepuizabile și acum se văd puși din nou în alternativa sau de a munci sau de a se imbarca din nou pentru America.

Lucrul dintăiu nu le prea convine, căci munca ce li-s'ar oferi ei o consideră înjositoare și nerentabilă, iar emigrarea în America e împreună cu multe greutăți.

Propaganda pentru emigrare.

Se știe că politica guvernului în privința aceasta e de a împiedeca pe cât posibil, emigrarea elementelor românești. Tactica aceasta cam indispuie pe românii ardeleni, cari văd cum emigranții celorlalte națiuni trimt aceasă bani cu cari se cumpără zi de zi câte-o parte de pământ dela românii ajunși în strămoare.

Dar cum agenții societăților de vapoare găsesc totdeauna mijloace, s'a găsit și în București persoana care să găsească modalitatea de-a transporta Ardelenii în America.

Evrei introduși fraudulos.

Acest agent, care face contrabandă cu cetățenii români, e *Manoil Spiegler*, reprezentantul general al Companiei „Holland America Line”. Cu mijloacele de care se folosesc acești agenți, Spiegler a reușit să obțină dela guvernul din Canada permisiunea de a introduce 4000 de evrei refugiați din Ucraina în România. Cu ajutorul unui funcționar dela societatea de emigrare a evreilor ucrainieni Ika Spiegler a obținut și pașapoartele pentru cei 5000 de evrei.

Ardelenii emigrează.

Cum însă transportul refugiaților ucrainieni nu ar fi fost destul de rentabil, agentul Spiegler a găsit că depunerile de care dispunea, s'ar putea valoriza mai bine prin transportarea cetățenilor români din Ardeal. Astfel afacerea a început și se afirmă că până azi au fost expediți în Canada peste 1000 de cetățeni români din Ardeal. Fapt e că în Ardeal lipsesc mulți, dintre aceia cari au cerut pașapoarte pentru America, dar nu le-au obținut. E deci foarte verosimil, că aceștia au fost trecuți peste ocean cu concursul agentului Spiegler.

Semnaland acest lucru, ne întrebăm: autoritățile române n'au cunoștință de această contrabandă criminală, ce se face cu nenorocii cetățeni români?

ÎN ȚARA MOȘILOR.

D-nii subsecretari de stat dela ministerele de agricultură și interne au fost în Ardeal unde au inspectat regiunile locuite de moși din județele Cojocna, Turda Arieș și Alba Inferioară.

Potrivit unui program fixat de comun acord între cei doi subsecretari de stat, s'au ținut conferințe la Hunedoara, Cămpeni, Abrud și Baia de Arieș, la cari au participat preoții, învățătorii, administratorii de plasă și numeroase delegații din comunele locuite de moși.

Cu acest prilej s'au stabilit modalitățile în care pădurile statului vor fi puse în folosința locuitorilor prin cooperativă.

La fața locului au fost lăsați 4 inspectori ai Casei centrale a cooperației și improprietării, cari împreună cu delegații Casei pădurilor vor merge să constituie în aceste părți (Țara moșilor) cooperative forestiere.

D. subsecretar de stat dela agricultură a rezolvat la fața locului toate chestiunile ce erau în suferință, relativ la constituire de pășuni și păduri comunale.

— Orice parale atât ca abonamente cât și ca ajutor pentru fondul de rezistență, se vor trimite strict numai administrației în str. Vicențiu Babeș nr. 6, iar personal se vor preda numai subsemnatului ori persoanelor împuternicite din partea mea, în scris, pentru preluarea paralelor.

Pentru sumele plătite altor persoane Administrația ziarului nu ia nici o răspundere. — Dr. Dionisiu Benea, șeful Secției FNR. Arad.

Cum s'au purtat jidanii din România în timpul războiului.

— Dintr'un articol al generalului Alevra. —

Nu de mult—scrie D-nul G-ral Alevra—a apărut o publicație intitulată „Ostașii Evrei decorați”, în care se arată că 681 de Evrei au câpătat în timpul războiului diferite ordine române și străine.

În prefața acelei broșuri se poate citi între altele: „Având în vedere că populația din vechiul regat era de 220.050 suflete, că procentul de soldați pe care l' dă o populație este de 10%, urmează că au fost mobilizați 22.000 Evrei.—Raportând numărul decorațiilor la numărul probabil de soldați avem 3¼% decorați. Este cea mai strălucită probă și de eroismul Evreilor și de patriotismul lor”.

Dar lucrurile s'au petrecut cu totul altfel: Mai întâiu numărul Evreilor mobilizați nu au fost de 22.000, ci după cât știu de când eram la Marele Cartier General al armatei, numărul lor a fost cam 35.000 de Evrei mobilizați.

Apoi dacă se examinează mai cu deamănuntul acea broșură, lesne se poate vedea că din 681 Evrei decorați, mai mult de jumătate au făcut serviciul pe la ambulanțe, coloane de subsistență, automobile, etc. și numai restul de jumătate au fost la regimente.

Dar chiar și din aceștia de la Regimente, cunosc personal multe cazuri când soldați Evrei, deși au făcut serviciu pe la popote, ordonanțe conducători de trăsuri, etc., totuși au fost decorați. Cum vor fi isbit? — Nu pot să-mi explic. În afară de aceasta din cei 681 Evrei decorați chiar în broșură se arată că mulți din ei au primit ordine rusești care nu mai aveau nici o valoare în 1917, când știut este, că-pentru o sticlă de țuică sau cognac se putea câpăta o decorație.

În fine, mai trebuie să căutăm că s'a publicat în acea broșură ca Evrei, nu numai Germani, ci din unii Români neaoși, cum este distinsul Colonel de Cavalerie Iacob Filip.

Pe când eram la Marele Cartier, proporțiile stau astfel: din totalul Evreilor mobilizați, 25% din ei au făcut așa fel în cât au rămas la părțile sedentare și 75 la sută au fost la armata de operațiuni. Dintre acești din urmă, 55% au reușit să facă serviciu pe la ambulanțe, spitale, coloane de subsistență și de munițiuni, etape, etc. și numai 20% au fost la regimente de infanterie, cavalerie și artilerie.

Dar și din aceștia din urmă, 13% s'au aranjat pe la trenurile regimentare (cărute), popote, ordonanțe etc. și numai 7 la sută adică 2000—2500 au fost adevărații luptători la companii, baterii și escadroane.

De altă parte, din totalul de aproximativ 35000 Evrei mobilizați au fost identificați de serviciul statistic al armatei 26000 prizonieri și dezertori la inamic. Aceasta este o cifră oficială ce nu se poate contesta. Rezultă dar că 75% din Evreii mobilizați au fost prizonieri și dezertori la inamic.

Mai este de observat că din

cei 26000 Evrei prizonieri și dezertori, 70 la sută sunt în realitate dezertori la inamic și numai 30 la sută prizonieri.

În această privință s'a petrecut un fapt curios: În urma diferitelor lupte, neștiindu-se de soarta multor soldați dacă sunt morți dezertori sau prizonieri, corpurile de trupă i-a dat ca dispăruți. La încheerea păcii generale, țările vrăjmașe pentru ca să menajeze pe Evrei, i-a arătat pe toți ca prizonieri în realitate, după cum am arătat mai sus, 70 la sută din ei fusesse dezertori la inamic.

S'a mai observat încă și acest fapt ne mai pomenit, că au fost identificați Evrei prizonieri care aparțineau părților sedentare.

Aceasta nu se poate explica de cât prin faptul că atunci când părțile sedentare din Oltenia, Muntenia și Dobrogea s'a retras în Moldova, mulți soldați Evrei nu au voit să le urmeze, rămânând pe loc.

Acest act, deși constituie o dezertare la inamic, țările vrăjmașe, tot ca să-i menajeze, la încheierea păcii generale, au arătat și pe acești soldați Evrei tot ca prizonieri. Cât privește felul cum au lucrat în lagărele de prizonieri, unde au fost internați se dovedește din numeroasele procese ce au avut loc în, fața Curților Marțiale—după întoarcerea în țară a acestor Evrei prizonieri.

Iată de ce cred că ar trebui să iutăm exemplul Poloniei, care prin noua lege de recrutare scutește pe Evrei de serviciul militar; în ori ce caz să facem și noi ca Anglia, care în timpul războiului mondial, odată cu introducerea serviciului militar obligator, a prevăzut în legea de recrutare un articol special—în care spune: „Acel ce nu se simte în stare să-și jertfească viața pentru patrie, se scutește de serviciul militar”. — Acest articol a fost introdus special pentru Evrei.

Ne oprim aici. În fața cifrelor e de de prisos orice comentariu. — Oricine deduce imensitatea „eroismului și patriotismului” Evreesc! Și cum străluce, de cealaltă parte a lașității Evreești, jertfa fără de margini a soldatului român!!

O ROMÂNCA

În lagărele de prizonieri români din Ungaria, Austria și Germania, evreii din armata română căzuți prizonieri sau dezertori, s'au purtat față de camarazii lor români, ca *hienele*. Fiind în birouri ca interpreți, în bucătării etc. . . nu scăpau nici un prilej să-și bată joc de ostașii români omorâți cu foamea.

S'ar putea scrie sute de volume despre purtarea sălbatică a acestor mizerabiri cari treceau încărcăți de bani la inamic pentru ca să se răsbune apoi feroce împotriva țaranilor români căzuți în captivitate.

Terminat războiul, canalile s'au întors iar în România s'o sugă de vlagă și pe mai departe.

Țăranii români au uitat umilirile trăite în captivitate?

N'ar trebui să le uite niciodată!!

Negoțuri și meserii la sate.

— Cu ce ar trebui să se îndeletnicească țăranii noștri! —

(Stăruit)

Părul animalelor la noi se aruncă în cele mai multe împrejurări. El poate fi întrebuințat la facerea perilor. Au învățat ei orbi, dela Vatra luminoasă acest meșteșug, oare nu vor învăța mai ușor să facă tot felul de perii cei cari se bucură de vedere deplină?

Paiele — firește nestrivite și nezdrumicate de mașini — sunt de mare folos. În deosebi paiele de secară, fiind lungi, servesc prea bine la facerea unor obiecte, la facerea coșulețelor pentru pâine și pentru păstrarea lucrurilor, la îmbrăcarea sticlelor.

Paiele de grâu și paiele de ovăș servesc la confecționarea pălăriilor de paie și la facerea împletiturilor. E aceasta o meserie așa de ușoară că o pot învăța copii la vârsta de zece ani. O pălărie de paie, oricum, este răcoroasă, pe când o căciulă de oaie purtată în cap pe vremea marilor călduri din lunie și iulie numai sănătate nu aduce.

Tot aci menționăm și împletiturile de hârtie și lucrările de carton.

Coșuri mici și coșuri mari și orice împletituri din răchită aduc un câștig destul de însemnat.

Olăria era odată una din cele mai nobile îndeletniciri rurale. Olarul făcea tot felul de vase, smălțuite sau nesmalțuite, simple sau înflorite. Sătul întreg aduna toplită adusă de gâră și mai în fiecare bătătură se răsfățau la soare grămezile de oale, ulcioare și câni așteptând să fie aruncate în cuptor.

Și fiindcă vorbirăm de olărie, trebuie să amintim și de acei vârnici cari adunau pietrele calcaroase aduse de ape, le grămădeau în cuptoare și le ardeau, transformându-le în var, pe care tot ei îl duceau spre desfacere la târguri și prin sate în apropierea marilor sărbători.

Unde se găsește lemn alb din belșug se va îndemna săteanul să lucreze blide, linguri, albii, copăi, troci, doite și chiar fuse.

Oamenii dela munte având mai mult lemn la îndemână vor lucra șindriță sau șifă, lănturi, lănturi, scânduri. Vor deveni chiar meseriași de-abinelea, lucrând scaune prinse în cuie de lemn, mese rotunde și lungi și mese rotunde cu picioarele scurte în jurul cărora se strâng țăranii în jurul mălăgii; apoi hambare și cotețe, buriașe și altele. Acum se cumpără din comerț nu numai lăptele de lemn, dar și furcile și cozile de topor.

Când fiecare săteancă se simțea mândră că-și țesea singură pânza de care avea nevoie pentru gospodărie, când hărnicia ei o dovedeau numărul de trâmbe de pânză strânse pe fundul lăzii, pe atunci spătarul, adică cel ce făcea spete pentru războiul de țesut, pleca de acasă mai la fiecare două săptămâni să-și desfacă spetele de deosebite mărimi, — dela opt până la optsprezece.

În apropierea pădurilor de fag, de stejar și de brad se desvolta o industrie țărănească a lemnului. Copiii din cea mai fragedă vârstă făceau jucării de lemn, flăcăiandrii și oamenii ajunși făceau ce se pricepeau: care doniți, care bote, putini, hârdaie, șiștare, poloboace, butoaie, buți, (azi a ajuns mai scump vasul decât vinul), care colace și ghizduri de puț, bucele, spițe, obezi, roți. O armată de lucrători stoleri, lemnari, dulgheri, butnari, dogari, rotari și căruțași.

Iar din bucățile de lemn care credea că nu se mai pot întrebuința la nimic și din crâmpiele de sârmă subțire, se găsea totdeauna cineva care să alcătuiască colivii cu una sau mai multe încăperi, cu tot felul de momeli pentru păsări, cari ar fi trebuit să cadă în căpcana, care făcea parte tot din colivie.

Nici bucățile cât buricul degetului nu erau de lăpădat; le strângea cineva cu grije ca să le vezi apoi și-ruri de mătânii văpsite galben ori roșu, mătânii pentru oameni săraci, căci cei bogați aveau mătânii de os, ori de chilimbar.

Câte un țăran harnic pune la capul locului, ori pe răzoare mături, strânge cu grije strugeni, lucrează iarna mături și pe măsură ce lucrează vinde și câștigă bune parale.

Nu oricine se pricepe la facerea unui puț și la punerea ghizdurilor a furcii, e nevoie deci să fie chemat un om de meserie: un fântănar, un puțar.

Respectul morților îl avem. Nu poate fi păcat mai mare decât să lași pe mort fără cruce la cap. Crucea o face cruceru. El să pricepe și să sape în lemn, ori în piatră, câteva cuvinte vechi a căror însemnare religioasă i-a fost transmisă de meșterul la care a învățat. La semnele pe cari neapărat trebuie să le pună pe cruce crucerul, se va adăoga și cuvintele de recunoștință și dragoste ale rudelor față de răposat.

Cruci se pun nu numai la căpătâiul morților, ci și la răspântii, pentru amintirea vre-unui mare fapt, se pun și alături de puțuri pentru a arăta cine și pentru ce a făcut puțul.

Când vezi vita bolnavă, ai negreșit datoria să chemi pe medicul veterinar. Dar pentru a face dintr'un berbec un berbec bătut, dintr'un vier un porc, nu e nevoie să aduci chiar veterinarul. Poate să-ți fie de folos și omul din sat jugănarul sau întorcătorul.

Pentru a ascuți un topor, un cuțit, ori briciașul făcut din bucata de coasă, te poți servi de cutea păstrată la grindă, dar mai bună freabă poate face tocilarul și la mai multe lucruri se pricepe.

Orice meserie e de folos omului. Și nu e meseriaș care să nu se poată hrăni cu ceea ce-i aduce meșteșugul său. Sărăcie va fi numai la acela care nu se ține nici de meserie, nici de plugărie. Cine n'are pământ să nu fie desnădăjduit, ci să se apuce de vr'o meserie.

*

Dacă arătarăm până aci meseriile pe cari le deprind bărbaii, să ne fie îngăduit a sfătui și pe femei să se îndeletnicească mai mult cu industria casnică.

Un venit însemnat le poate aduce creșterea și îngrijirea pasărilor; prețuri bune se oferă nu numai pentru pasări vii sau tăiate și pentru ouă, dar și pentru pene și fulgi. Puful are o mulțime de întrebuințări. În curând vom avea și o industrie a pieilor de pasări. N'ai văzut acum doi ani pălării pentru cocoane făcute din piei de găini și de cocoși?

În locul cărpăturilor proaste cumpărate dela târguri cu prețuri mari, a început să se poarte acum lucruri făcute în casă. Se caută pânza de cânepă, de in, de bumbac, țesăturile de lână și de borangic. Se caută nu numai în țară, dar și peste mări și țări, până la depărtata America. Țesătura simplă, alesătură, pânză în două ite, în patru ite, țesătura în ochiuri, în furculițe, vârgătură, ștergere, fețe de mese, toate găsesc cumpărători serioși cari oferă prețuri mari. Femei, folosiți-vă de această modă, de această furie, care i-a apucat pe toți să cumpere lucruri țărănești pentru a le purta și pentru a-și mobila casele cu scoarțe cu chilimuri, cu covoare, cu brâne și bete lucrate de voi. Lână nu va mai ieși din țară și nu va mai fi nevoie să o aducem iarăși în țară lucrată de mâni străine, plătind-o cu preț înșutit.

Călătorii străini prin țările noastre au rămas uimiți de vrednicia țărâncii. Șezând pe prispa casei, păzind oile, păzind vitele mari, ori mănând găștele ei, au văzut-o totdeauna torcând ori împletind.

Împletea buși, adică ciorapi într'un singur cârlig de lemn, ciorapi pe cari îi purta la început și săracul și bogatul, pe cari mai târziu n'a mai voit bogatul să-i poarte, ci i-a purtat numai săracul, căruia din această pricină i-s-a pus porecla Bușilă.

Când locul călțunilor a fost luat de ciorapii produși de fabrică, s'au găsit totuși în piață călțunărese sau ciorăpărese cari împleteau ciorapi de lână

și bumbac gros și în același timp vindeau marfa așezată nu în rafturi ca la prăvălii, ci pe paturi.

Și am văzut minunate lucruri ieșite din mâna fetelor în cea mai fragedă vârstă: cusături cu arniciu, cu ibrișim, cu mătase, colțșori, spițuri, broderii și dantele, lucrături în fir și fluturi, cu cari se putea mândri oricine din lumea orașelor.

De pe acum ni-se vestește că atelierele de lucrat covoare se stabilesc în regiunea Pietroșitei, în județul Dâmbovița, în mai multe comune din județul Muscel, la o mănăstire în județul Prahova și la alte mănăstiri din țară. Prin multe sate auzi numai șgomotul vatalelor și femeile își zic în loc de bună ziua: aj-te zeu. Peste tot se văd înfățișate numai lucruri produse de țăranii harnici. Sunt acestea neîndoicase semne de reînviere a industriei casnice. ANTON OPRESCU

Rezultatul anchetei aruncării în aer a sinagogei din Iosășel.

Dl căpitan Anghelescu Gh. comandantul companiei de jandarmi din localitate, terminând ancheta întreprinsă personal la fața locului, în chestiunea sinagogei din Iosășel a binevoit să ne dea rezultatul acestei anchete, pe care îl comunicăm publicului cititor interesat.

După tentativa de a se arunca în aer sinagoga din Iosășel — zicem tentativă, căci aruncarea în aer nu a avut loc — dl căpitan Anghelescu însoțit fiind de către dl Niculescu, prim-procuror și N. Măndru, procuror, s'a transportat la fața locului chiar în a doua zi 26 Iulie. Acolo, împreună cu dl prim-pretor al plăsei Sebiș, autoritățile so-site din Arad au și început cercetările, fără nici un rezultat pozitiv în prima zi. Dnii Niculescu și Măndru înapoindu-se la Arad, cercetările au fost duse mai departe de către comandantul companiei de jandarmi secundat de prim-pretorul respectiv. Zilele de 27 și 28 Iulie nu au dat nimic nou la iveală și mulțumită unei intense activități a organelor jandarmeriei locale în ziua de 24 Iulie, autorul minărei sinagogei a fost descoperit în persoana locuitorului Serb Pavel din comuna Iosășel. Fiind arestat la interogatoriu luat, numitul a declarat că este adevărat că a minat în seara zilei de 25 Iulie sinagoga, însă minarea a fost făcută fără nici un gând criminal, căci în momentul exploziei, nu se afla în sinagogă nici un credincios.

Ancheta a stabilit cu precizie — în această direcție — că atât la ora minărei, cât și a exploziei (ora 22—22:45) sinagoga era goală.

Intrucât numitul Serb, crezând că prin implicarea altor persoane ca complici, și-ar putea descărca de pe umeri greutatea faptului comis, a implicat, în această afacere, — ca complici — pe studentul Iva din Iosăș și pe locuitorul Bogdan Ioan din Gura-Văii. Primul era acuzat ca autor moral, iar al doilea ca procuratorul explosibilului. Complicii indicați au și fost arestați și nu este nimic adevărat, din acele acuzațiuni aduse de către ziarele minoritare din Cluj, prin care se atacă jandarmeria că nu și-ar fi făcut conștient datoria. În afară de aceste trei arestări, autoritățile jandarmeriei au mai arestat și pe locuitorul Ucea, cumnat cu Serb, despre care se bănuște că nu ar fi strein de procurarea explosibilului.

Toți patru fiind înaintați Parchetului, autoritățile judecătorești, dând ascultare martorilor propuși de fiecare acuzat nu s'a putut stabili nimic precis, atât în sarcina studentului Iva, cât și a locuitorului Bogdan Ioan din Gura-Văii. Instrucțiunea dând un rezultat negativ în acuzațiile aduse, studentul Iva și Bogdan Ioan au fost puși în libertate, menținându-se arestați numai autorul minărei Serb Pavel și cumnatul său Ucea. Pentru dovedirea acuzațiilor în sarcina celui de al doilea, cumcă nu ar fi strein de procurarea explosibilului, continuă încă și din cele transpirate, se crede că nu este vinovat și că procuratorul explosibilului ar fi un altul al cărui nume, pen-

Primejdia jidovească.

Suedia și Norvegia are 1 jidan la 7500 locuitori. Spania are 1 jidan la 6200 locuitori. Anglia 1 jidan la 800 locuitori. Franța 1 jidan la 450 locuitori. Belgia 1 jidan la 420 locuitori. Serbia 1 jidan la 120 locuitori. Italia 1 jidan la 80 de locuitori. Bulgaria 1 jidan la 23 locuitori. Turcia 1 jidan la 21 locuitori. Ungaria 1 jidan la 16 locuitori. Polonia 1 jidan la 13 locuitori, iar România are 1 jidan la 7 locuitori.

Dacă nu luăm măsuri, peste 5 ani jidanii vor fi stăpânii țării noastre.

tru bunul mers al instrucției, îl ținem sub tăcere.

În privința stricăciunilor cauzate cu ocazia exploziei din noaptea de 25—26 Iulie, suntem în măsură să precizăm următoarele:

Nu este deloc vorba de dărâmarea unui zid întreg — cum s'a crezut în primul moment — ci de o simplă deschidere, la partea de jos a zidului dinspre răsărit, al cărei diametru de maximum 50 c. m. și pentru repararea căreia necesită un cost de cel mult 1000 lei. Au mai fost sparte deasemenea — din cauza zguduirii — 70 de geamuri de dimensiuni foarte mici, a căror cost nu atinge nici suma de 500 lei. Nu s'a distrus nici un fel de mobilier. Față de acest adevăr, vedem deci că grozăviile publicate de către gazetele minoritare din Cluj, sunt absolut din domeniul fanteziei, după cum din același domeniu a fost și relatările în legătură cu decursul anchetei.

Intre Ady și... Eminescu!...

Zilele trecute au avut loc la Zălau (Ardeal) mari serbări, organizate de intelectualitatea maghiară, în amintirea poetului ungur ardelean Ady.

La aceste serbări guvernul român a fost reprezentat prin poetul Ion Minulescu, inspector general în Ministerul Artelor.

Câteva zile mai târziu, un grecotei mizerabil, un anume Papadopolu dărâma până'n pământ casa din Ipotești în care s'a născut marele nostru Mihail Eminescu, suflet din sufletul neamului românesc! Și nu s'a găsit nici un ministru român să oprească această infamă dărâmare!

Sau poate nu se află în actualul guvern nici un ministru care să fi știut că Eminescu s'a născut la Ipotești și că acea casă, în care s'a născut marele poet, mai dănuia încă?!

Pentru zona stărei de asediu.

În „M. O.” nr. 166 din 1 August crt. s'a publicat ordonanța nr. 4 a Comandamentului Corpului VII. Armată, — căruia aparține și orașul Arad —, și care prevede pedeapsa cu 5—10 ani reclusiune pentru acei cari vor propovădui prin scris sau grai viu schimbarea formei de guvernământ, sau suprimarea, sau schimbarea prin violență a legilor, sau așezimintelor statului.

În același „Mon. O.” a apărut și ordonanța nr. 5 a numitului Comandament, care interzice și pedepsește ținerea de întruniri atât în localuri închise cât și în aer liber, oricare ar fi obiectul lor, dacă acestea nu au fost autorizate în prealabil de comandamentul militar.

ȘTIRI DE TOT FELUL.

— Cu onoare încunoștințăm pe aderenții noștri și pe Onorații cetitori că Dl. C. Savu nu mai face parte din secția F. N. R. Arad și nici din personalul de redacție al ziarului.

— Redacția și administrația s'a mutat în mod provizoriu la subsemnatul în Str. Vicențiu Babeș No. 6.

Dr. Dionisie Benea,
șeful secției Arad.

Sărbătorirea zilei onomastice a M. S. Regina. Cu ocazia zilei onomastice a M. S. R. Maria, 4 August s'a oficiat la Catedrala orașului un Tedeum, la care a luat parte întregul corp al autorităților militare și civile. Erau de față domnii. I. I. Georgescu, prefectul județului, colonel, Georgescu, comand. Cercului de recrutare, lt. colonel, P. Georgescu, șeful Statului Major al Div. I Cavalerie, colonel Logier comand. Reg. 93 infanterie lt. colonel P. Georgescu, comand. regimentului 12 Roșiori, dr. Stefan Anghel primarul orașului, inginer Oct. Pop director regional C. F. R., dr. Moldovan Silviu, președintele tribunalului, Nicolescu, prim procuror, I. Mihulin, directorul liceului de fete „Elena Ghiba Birta” etc. Onorul a fost dat de către o companie cu drapel și muzica reg. 93 infanterie.

Un Mausoleu lui Avram Iancu. Din inițiativa mitropolitului Nicolae al Ardealului și sub îngrijirea unui comitet se va ridica pe mormântul lui Avram Iancu din comuna Tebea județul Hunedoara, un mausoleu în semu de pioasă recunoștință către acela care cu atâtea vitejie a știut să poarte steagul desrobirii naționale a poporului românesc de dincoace de Carpați. Sumele necesare se adună prin subscripție publică.

Pentru fiul Moților. D. Ștefan Pop, directorul liceului „Sf. Sava” din București, a făcut Ministerului de Instrucție laudabila propunere de a dispune să se acorde pentru anul acesta, fără concurs, 5 burse la Internatul liceului pe care d-sa îl conduce cu atâtea destoinicie, pentru fiii Moților din regiunea Vidrei-de-Sus, unde se va comemora cu mare solemnitate centenarul lui Avram Iancu.

Câte cârciumi are România? În România Mare sunt 168.000 cârciume, din care 32.000 la au creștinii (români, ruși, unguri, poloni, greci, bulgari, nemți etc.) iar 136.000 le au jidanii.

Și mai spun jidanii că nu se bucură de privilegii în Statul Român!

Ce mai vreau când inconștiența românească le dă puțința să sugă sângele nației românești de pretutindeni!

Un atlet de 150 de ani. Hamalul Kurd Zore din Constantinopol, care are azi 150 de ani, este un adevărat fenomen național cu puterea extraordinară. De unăzi, scos din răbdări de un alt hamal din port, era gata să-l ucidă dacă trei alți muncitori n'ar fi reușit să-l scape din mâinile lui de fier. Cu toată vârsta înaintată, poliția l'a arestat pe Zore.

Bani românești trecuți peste graniță. Polițistul Romulus Popoviciu a prins în trenul ce mergea spre Cernăuți pe doi evrei cu numele Izidor Piker și Iosif Hitter, cari duceau dela Brașov bani de argint în preț de 100 mii de lei cu gândul să-i treacă peste graniță. Evreii noștri de mult aveau meșteșugul de-a trece peste graniță aurul și argintul țării noastre. Au fost duși în închisoarea din Focșani și s'au pornit împotriva lor cercetările.

Concertul pianistei Elisabeta Cotruș la Moneasa.

Duminecă, 10 August, orele 9 seara, va avea loc în pavilionul Băilor din Moneasa, un concert dat de cunoscuta pianistă Elisabeta Cotruș.

Publicul din frumoasa stațiune balneară, așteaptă cu tot interesul acest concert al distinsei noastre pianiste.

Violinistul român Socrate Barozzi — în America. Ziarul „America” din Cleveland aduce știrea că violinistul român Socrate Barozzi a reușit mari succese în turneul muzical ce l'a făcut în America.

Scrisori prețioase găsite în arhiva orașului Cluj. Dl. Profesor Ștefan Meteș directorul arhivelor statului luând în primire scrisorile orașului Cluj și cercetându-le, a găsit între ele, câteva de mare preț pentru istoria Românilor ardeleni, cari nu au fost cunoscute până acum. Așa între altele a găsit:

1. O scrisoare, care întărește drepturile orașului Cluj și care este iscălită de Mihai Viteazul la 24 Ianuarie 1600.

2. O altă scrisoare a lui Mihai Viteazul din 18 Iulie 1600, prin care se întăresc drepturile unor boieri.

3. O poruncă a lui Mihai Viteazul către primăria orașului Cluj și câte-va chitanțe din acelea vremi, scrise în limba românească.

S'au mai găsit și alte scrisori însemnate, cari dovedesc, că în veacul al șeisprezecelea, la primăria din Cluj se folosea și limba românească alături de cea latinească.

Ardealul cutropit de străini. În foaia „Înfrățirea Poporului” (Cluj) citim următoarele: „S'au adus legi, cari împiedică intrarea streinilor în țară și cu toate acestea Ardealul e cutropit în mare măsură de streini. Mai ales fabricile cari sunt în mâni ungurești și jidovești își aduc lucrători și conducători de lucru din Ungaria și Germania. Muncitorii români sunt rând pe rând înlăturați dela aceste fabrici. În amărăciunea lor, ei au amenințat pe directorii fabricilor, că vor alunga ei pe streinii veniți din Ungaria și Germania, dacă nu li-se va face loc în fabrici. Guvernul încă a luat toate măsurile, ca muncitorii streini, cari se pot înlocui cu cetățeni români să fie dați peste graniță.

Dintre 11 mii de slujbași și conducători de lucru ai fabricilor numai 134 sunt cetățeni români, iar dintre ceilalți muncitori numai 10 la sută.”

Cerem cu toată tăria ca guvernul să vegheze ca măsurile ce s'au luat sau se vor lua împotriva străinilor, să se și execute.

Am mai auzit noi de astfel de măsuri cari n'au avut alt rost de cât să îmbogățească o seamă de trântori.

Ziarele străine la New York. Numărul ziarelor străine cari apar la New York este de două ori mai mare decât al ziarelor cari apar în limba englezească. Tirajul tuturor ziarelor cari apar în alte limbi decât cea englezească este cam un milion. După numărul cititorilor, primul loc îl ocupă ziaarele evreiești: 5 ziare cu un tiraj total de 390 mii. Urmează apoi cele italienești: două la număr cu 175 mii de cititori. Rusește apar două ziare cu un tiraj de peste 72.000. Tot două ziare apar în limba grecească cam în 55.000 exemplare. În limbile slovenă, slovacă, sârbă și croată apar 5 ziare cu un tiraj total de 55.000.

În ungurește apar două ziare cu 47.000 cititori.

În limba polonă apar trei în 26 mii ex.

Francezii au un singur ziar cu 17 mii cititori.

Un ziar cu 12.000 cititori au cehii și tot unul cu un tiraj de 7000 Spaniolii. Mai apar apoi trei ziare arabe cari toate la olaltă au 9000 de cititori.

Soarta minorităților în România.

Ziarele elvețiene publică următorul comunicat al Legațiunii României în Elveția:

„D. Silvester Beach, președintele delegațiunii confesionale americane și dr. Hurn, delegatul Bisericii unitare britanice, au declarat, în prezența miniștrilor Angliei și Statelor-Unite ale Americii, că, după o călătorie de mai multe săptămâni în Transilvania după ce au parcurs 15 mii kilometri și au avut numeroase convorbiri cu reprezentanții bisericilor minoritare, sunt fericiți să constate că stăruitoarea campanie dusă în contra României în privința minorităților nu este justificată. Situația minorităților le pare foarte mulțumitoare și într-una mai bună.”

Din aceeași sursă se mai comunică: „D. Angelescu, ministrul instrucțiunii publice, a declarat în parlament că sub vechiul regim 3 jum. milioane de Români din Transilvania nu aveau nici o școală primară întreținută de Statul maghiar, iar Ungurii pentru o populațiune de 25 la sută au în acest moment 1669 școli primare, din care

562 întreținute de Stat, 66 școli medii, din care 20 întreținute de Stat, 40 licee din care 7 în sarcina Statului, 19 școli normale, 16 școli de comerț superioare, din care 5 pe socoteala Statului și 11 școli tehnice de arte și meserii.

Germanii (106 la sută din populația Transilvaniei), au 493 școli primare, din care 51 întreținute de Stat, 22 școli medii, din care 5 în sarcina statului, 13 Licee din care 3 întreținute de stat, și 3 școli de comerț de asemenea în sarcina statului. Pe lângă aceasta, pentru școlile confesionale germane s'a prevăzut suma importantă în bugetul general al statului.

Populațiunea maghiară posedă mai multe școli decât avea înainte de război.

Populația evreiască, fără nici o școală, dispune azi, în Transilvania și Banat de 2 școli civile, 4 licee și 3 școli de comerț superioare.

Tot asemenea în Bucovina.

Și totuși aceste minorități se plâng pe toate drumurile de asupririle ce le îndură în Statul Român!

Jidanii în universitățile românești și în școlile secundare.

Jidanii cari se îngrășe din prostia noastră și din lipsa de patriotism activ a politicianilor români, umplu universitățile și școlile românești.

La universitatea din Cernăuți în 1920 la drept sunt 547 jidani, 237 români; la filosofie 574 jidani, 174 români.

La universitatea din Iași 1922 — 923: la medicină 831 jidani, 546 români; la farmacie 299 jidani, 97 români.

La liceele din Basarabia sunt în 1920: 6302 jidani; 1535 români și ruși.

La școalele secundare mixte din Basarabia: 1351 jidani și 690 români și ruși.

Va veni vremea când fiii țărănilor români nu vor mai avea loc în școlile românești, susținute de Statul Român, care e păzit și apărât doar de Români!

O nouă școală românească de pomicultură (creșterea pomilor).

Aducem la cunoștință țăranilor noștri că în comuna Băcicaul-Mare jud. Maramureș, s'a înființat o școală elementară de pomicultură care se deschide pe ziua de 1 Sept. a. c.

Candidații trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni:

Să fie absolvent al cursului primar urban sau rural; să aibă cel puțin 14 ani împliniți, să fie sănătoși și bine desvotați; se preferă fii de săteni, agricultori. Concurenții vor trece un examen de admitere.

Eleveii admiși sunt bursieri ai statului și primesc în schimbul bursei, locuință, hrană, luminat, încălzit și spălat. Părinții au a se îngriji de îmbrăcăminte, albituri de pat, cărți de studii.

Durata cursului este 2 ani. Absolvenții școlii beneficiază de art. 53 din legea de recrutare adică fac serviciu militar de 1 an.

Cereri se vor adresa direcției.

Redacția și administrația gazetei „Voința Poporului” se află în strada Vicențiu Babeș Numărul 6.

Constatarea naționalității române.

Regulamentul privitor la constatarea naționalității române prevede că autoritățile care până la data, de 24 Februarie 1924 au primit din partea locuitorilor declarațiuni de opțiune pentru o naționalitate străină, precum și de renunțare la naționalitatea română, făcute de persoane născute pe teritoriul statului român, sunt obligate să le înainteze primăriilor comunelor unde s'au născut acele persoane, spre a se face mențiune despre acestea pe actul lor de naștere.

Ministerul de interne a făcut cunoscut tuturor prefectilor din teritoriile unite să dea cea mai largă publicitate acestei dispozițiuni pentru ca autoritățile județene cari au primit acte din care ar rezulta renunțarea la naționalitatea română, să le înainteze primăriilor comunale unde s'au născut acele persoane, iar primăriile prin prefectură să aducă la cunoștința ministerului toate declarațiunile de opțiune ce posedă.

Invitare la abonament.

Pe un an Lei 100
Pe o jumătate an Lei 50
Pe 3 luni Lei 25
Prețul unui exemplar e Lei 2

Rugăm sprijinul tuturor fraților buni de pretutindenea.

Administrația gazetei
„Voința Poporului”.
Arad, strada Vicențiu Babeș Nr. 6

Aviz. Cu onoare aduc la cunoștință onorabilului public și autorităților bisericești, că în Arad, str. Dorobanților Nr. 41 (școala confesională) am deschis un birou tehnic de arhitectură; construiesc orice planuri de casă, școli și biserici împreună cu devizele (preliminare) lor, mai de parte execut colajonări de totfelul de lucrări de zidiri, și întreprind totfelul de lucrări tehnice, clădiri etc. — Cu stimă: Teodor Cioban, arhitect.

INSERATE

numai dela creștini se primesc la Administrația ziarului nostru.

Se va plăti de fiecare cuvânt 2 Lei. Inseratul va fi mai puțin

10 cuvinte.